Dosarul nr. 1-189/2025 (1-25147598-38-1-20102025)

JUDECĂTORIA
ORHEI
SEDIUL REZINA

SENTINŢĂ
În numele legii

31 iulie 2026 or.Rezina

Judecătoria Orhei, sediul Rezina
Instanţa în următoarea componenţă:
Preşedintelui şedinţei, judecătorul Eugeniu Russ
Grefierilor Corina Cebotari,
Doina Condrea

cu participarea:
Procurorului Vasile Botnarenco
Părţi vătămate Alexei Reu
Apărătorilor Constantin Mustea
Vasile Furdui

Inculpatului Sorin Prepeliţa
în lipsa:
Inculpatului Valentin Zaporojan

examinând în şedinţă publică, în procedura generală, în limba română, cauza penală de învinuire a lui:

Prepeliţa Sorin Victor, născut la *****, IDNP *****, domiciliat în s.*****, r-nul.Șoldănești, studii medii incomplete, nesupus militar, căsătorit, are trei copiii minor la întreținere, nu este încadrat în cîmpul muncii, anterior a fost atras la răspundere penală:

-prin sentința Judecătoriei Orhei, sediul Șoldănești din 19 august 2021, în baza art.186 alin.(2) lit.c), d) Cod penal, fiindu-i stabilită pedeapsa sub formă de muncă neremunerată în folosul comunității în mărime de 120 ore;

- prin sentința Judecătoriei Orhei, sediul Rezina din 07 noiembrie 2024, în baza art.201[1] alin.(1) lit.a) Cod penal, fiindu-i stabilită pedeapsa sub formă de închisoare pe un termen de 1 an;

- prin sentința Judecătoriei Orhei, sediul Rezina din 20 noiembrie 2024, în baza art.27, 171 alin.(2) lit.b) Cod penal, fiindu-i stabilită pedeapsa sub formă de închisoare pe un termen de 7 ani;

- prin încheierea Judecătoriei Orhei, sediul Rezina din 17 decembrie 2025, în baza art.84 alin.(1) Cod penal, fiindu-i stabilită pedeapsa definitivă sub formă de închisoare pe un termen de 7 ani și 6 luni, cu antecedente penale,

în săvârșirea infracțiuni prevăzute de art.287 alin.(2) lit.b) Cod penal, de învinuire a lui:

Zaporojan Valentin Victor, născut la *****, IDNP *****, domiciliat în s. Prepelița raionul Sîngerei, studii medii incomplete, celibatar, are doi copii minori la întreținere, nu este încadrat în cîmpul muncii, anterior a fost atras la răspundere penală:

-prin sentința Judecătoriei Bălți, sediul Sîngere din 07 decembrie 2021, în baza art.186 alin.(2) lit.d) Cod penal și art.190 alin.(1) Cod penal, în baza art.109 Cod penal, pe epizodul pe art.190 alin.(1) Cod penal, s-a încetat în legătură cu împăcarea părților, iar în baza art.186 alin.(2) Cod penal, fiindu-i stabilită pedeapsa sub formă de închisoare pe un termen de 2 ani, cu aplicarea art.90 Cod penal, pedeapsa a fost suspendată pe un termen de 1 an;

- prin sentința Judecătoriei Drochia, sediul Glodeni din 02 martie 2022, în baza art.186 alin.(2) lit.c) și d) Cod penal, fiindu-i aplicată Legea amnistiei nr.243 din 24.12.2021;

- prin sentința Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani din 03 noiembrie 2023, în baza art.186 alin.(2) lit.d) Cod penal, fiindu-i aplicată Legea amnistiei nr.243 din 24.12.2021;

-prin sentința Judecătoriei Bălți, sediul Sîngere din 26 noiembrie 2024, în baza art.174 alin.(1) Cod penal, fiindu-i stabilită pedeapsa sub formă de închisoare pe un termen de 2 ani, cu aplicarea art.90 Cod penal, pedeapsa a fost suspendată pe un termen de 1 an, cu antecedente penale,

în săvârșirea infracțiuni prevăzute de art.287 alin.(2) lit.b) Cod penal,

Procedura de citare legală respectată.

Date cu referire la examinarea cauzei penale: 20 octombrie 2025 – 31 iulie 2026.

Cu referire la materialele cauzei penale și a probelor administrate și cercetate în ședința de judecată, completul de judecată,

C O N S T A T Ă:

Fapta prejudiciabilă constatată.

1.1. *Inculpatul* Prepelița Sorin, la data de 22.09.2024, aproximativ la orele 19:30 min., împreună cu Zaporojan Valentin, în timp ce se aflau pe o stradă din satul *****, raionul Șoldănești, loc care, potrivit art. 134/7 Cod penal, se atribuie la un loc de utilizare publică, fiind accesibil pentru toți și deschis publicului, din intenții huliganice, conștientizând caracterul ilegal al acțiunilor sale și urmările prejudiciabile, intenționat, din motive huliganice, încălcând normele etice, exprimând o vădită lipsă de respect față de societate, intenționat, pentru așa dovedi

supremația, au încălcat ordinea publică săvârșind acțiuni intenționate ce atentează la regulile sociale și morale de conviețuire care au fost încălcate într-un mod demonstrativ, având un comportament agresiv, acționând cu intenție, dându-și seama de caracterul social-periculos al acțiunilor sale, consecințele ce pot fi produse și dorind survenirea unor astfel de consecințe, în prezența altor persoane prezente în locul accesibil publicului, fără nici un pretext, motiv justificat sau plauzibil, au aplicat violență fizică, manifestată prin aplicarea de multiple lovituri cu pumnii și picioarele peste diferite părți ale corpului lui Reu Alexei, cauzându-i acestuia, conform raportului de expertiză judiciară nr.202421P0299 din 23 septembrie 2024, leziuni corporale sub formă de echimoze periorbital pe dreapta și pe stîngă, edem a țesuturilor moi, plagă contuză și excoriații în regiunea nasului, excoriație pe obrazul drept, plagă contuză în regiunea buzei superioare și buzei inferioare pe dreapta, care în comun, se califică ca vătămare ușoară a integrității corporale sau a sănătății.

Astfel, Prepelița Sorin, se învinuiește de organul de urmărire penală de comiterea infracţiunii prevăzute de art. 287 alin. (2) lit. b) Cod Penal, după indicii: *Huliganismul, adică acțiunile intenționate care încalcă ordinea publică, însoțite de aplicarea violenței asupra persoanelor, care prin conținutul lor, se deosebesc printr-o obrăznicie deosebită, acțiune săvârșit de două persoane*.

1.2. *Inculpatul* Zaporojan Valentin, la data de 22.09.2024, aproximativ la orele 19:30 min., împreună cu Prepelița Sorin, în timp ce se aflau pe o stradă din satul *****, raionul Șoldănești, loc care, potrivit art. 134/7 Cod penal, se atribuie la un loc de utilizare publică, fiind accesibil pentru toți și deschis publicului, din intenții huliganice, conștientizând caracterul ilegal al acțiunilor sale și urmările pgejudiciabile, intenționat, din motive huliganice, încălcând normele etice, exprimând o vănită lipsă de respect față de societate, intenționat, pentru așI dovedi supremația, au încălcat ordinea publică săvârșind acțiuni intenționate ce atentează la regulile sociale și morale de conviețuire care au fost încălcate într-un mod demonstrativ, având un comportament agresiv, acționând cu intenție, dându-și seama de caracterul social-periculos al acțiunilor sale, consecințele ce pot fi produse și dorind survenirea unor astfel de consecințe, în prezența altor persoane prezente în locul accesibil publicului, fără nici un pretext, motiv justificat sau plauzibil, au aplicat violență fizică, manifestată prin aplicare de multiple lovituri cu pumnii și picioarele peste diferite părți ale corpului lui Reu Alexei, cauzându-i acestuia, conform raportului de expertiză judiciară nr.202421P0299 din 23 septembrie 2024, leziuni corporale sub formă de echimoze periorbital pe dreapta și pe stîngă, edem a țesuturilor moi, plagă contuză și excoriații în regiunea nasului, excoriație pe obrazul drept, plagă contuză în regiunea buzei superioare și buzei inferioare pe dreapta, care în comun, se califică ca vătămare ușoară a integrității corporale sau a sănătății.

Astfel, Zaporojan Valentin, se învinuiește de organul de urmărire penală de comiterea infracţiunii prevăzute de art. 287 alin. (2) lit. b) Cod Penal, după indicii: *Huliganismul, adică acțiunile intenționate care încalcă ordinea publică, însoțite de aplicarea violenței asupra persoanelor, care prin conținutul lor, se deosebesc printr-o obrăznicie deosebită, acțiune săvârșit de două persoane.*

Privind procedura.

2.1. În ședința de judecată, procurorul, partea vătămată, inculpatul Prepelița Sorin, apărătorul Mustea Constantin și apărătorul Furdui Vasile care apără interesele inculpatului Zaporojan Valentin, au pledat pentru examinarea cauzei în procedură generală, în şedinţă publică, în limba

de stat, având în vedere că inculpații nu recunosc faptele invocate în rechizitoriu şi încadrarea juridică adusă.

2.2. În ședință de judecată, inculpatul Zaporojan Valentin nu s-a prezentat pentru a oferi declaraţii sau a pentru a se expune privind modalitatea cercetării judecătoreşti, în pofida înştiinţării legale, iar apărătorul şi procurorul au susţinut examinarea cauzei în procedură generală, motiv pentru care, în conformitate cu articolele 321, 351 alin. (2) pct. 5) şi 352 din Codul de procedură penală, instanța de judecată a dispus examinarea cauzei penale în procedură generală, cu participarea inculpatului Prepelița Sorin și în absenţa inculpatului Zaporojan Valentin, în limba română şi în şedinţă publică cu participarea apărătorilor, care acţionează în intersele inculpaților.

În motivare, instanţa mai expune că prin încheierea Judecătoriei Orhei, sediul Rezina din 03.03.2026, s-a dispus anunţarea în căutare a inculpatului Zaporojan Valentin de către IP Șoldănești au fost demarate investigaţiile de căutare (dosarul de căutare nr.2026470016), în rezultatul acestora s-a stabilit că Zaporojan Valentin nu fost depistat.

Prin urmare, inculpatul Zaporojan Valentin, chiar dacă a cunoscut despre examinarea cauzei penale de învinuire a sa, totuşi a continuat să se eschiveze de la prezentarea în instanţă, acesta fiind predispus în acest scop, în condiţiile în care mai sunt iniţiate investigaţii în vederea găsirii sale şi în alte cauze penale, dar nu a informat despre motivele neprezentării şi nici despre schimbarea domiciliului acestuia, adică unde *de facto* ar locui, iar în aceste condiţii instanţa a constatat că Zaporojan Valentin a renunţat în mod tacit, dar vădit la exercitarea dreptului său de a apărea în faţa instanţei şi de a se apăra personal, continuând să se sustragă de la judecată şi în aceste condiţii, aplicând prevederile art. 321 alin. (6) din Codul de procedură penală, instanţa a dispus prin încheiere din 26 mai 2026, de a continua examinarea cauzei penale în absenţa acuzatului Zaporojan Valentin, care este anunţat în căutare.

2.3. În susținerea acestor concluzii, se prezintă a fi esențial de invocat doctrina penală și jurisprudența CEDO în acest sens, ori principiul contradictorialității privește mai multe aspecte, printre care și prezența personală a inculpatului la judecată.

În procesele penale, prezența celui trimis în judecată la dezbaterea cauzei este un element esențial al asigurării principiului contradictorialității și al unui proces echitabil, în general. Or, Curtea Europeană a decis în mod constant în jurisprudența sa, că posibilitatea pe care trebuie s-o aibă „*acuzatul*” de a lua parte la ședința de judecată decurge din obiectul și scopul ansamblului dispozițiilor art. 6 din Convenție, deoarece lit. c), d) și e) ale par. 3 ale aceluiași text recunosc „*oricărui acuzat*” dreptul „*de a se apăra el însuși*”, „*de a interoga sau de a face să fie interogați martorii*”, „*de a fi asistat gratuit de un interpret, dacă nu înțelege sau nu vorbește limba utilizată în ședința de judecată*”, toate acestea fiind de neconceput fără prezenţa sa.

Astfel, legislatorul este obligat să ia măsuri de „*descurajare*” a absențelor nejustificate. O situație specială din punct de vedere al respectării principiului contradictorialității este aceea a absenței acuzatului de la proces sau, altfel spus, posibilitatea judecării în lipsă a unui acuzat care se sustrage de la judecată, prin raportare la exigențele art. 6 din Convenție.

Spre exemplu, pe cazul *Mihaes împotriva Franţei* din 25 mai 1998, cu privire la inadmisibilitatea unui recurs în casație pentru motive legate de sustragerea voluntară a reclamantei de la judecată într-o cauză penală, fosta Comisie a considerat că aceasta nu constituie nici o limitare disproporționată a dreptului la un tribunal și nici a dreptului la un proces echitabil, deoarece, în speță, reclamanta a refuzat să fie prezentă, în persoană, în fața instanțelor de fond, ceea ce semnifică renunțarea la însuși dreptul de a participa la ședințele de judecată ale jurisdicțiilor care au pronunțat hotărârea.

În aceste condiții, Comisia a considerat că reclamanta, prin propria sa voință și în mod neechivoc, a renunțat la dreptul de a fi ascultată de tribunal și la dreptul de a se apăra în proces.

În cazul *Kattan împotriva România* din 21 ianuarie 2014, Curtea Europeană a adoptat o decizie de inadmisibilitate, cu respingerea ca vădit nefondată a plângerii privind încălcarea art. 6 CEDO, întrucât instanța și-a îndeplinit obligația pozitivă de a face demersuri pentru a asigura prezența inculpatului în instanță.

Prin urmare, Curtea a considerat că reclamantul a contribuit în mare măsură la crearea unei situații, în care în mod rezonabil, a putut prevedea consecințele comportamentului său – examinarea cauzei în lipsa sa. În ipoteza în care o persoană a avut cunoștință despre desfășurarea judecății și cu toate acestea nu s-a prezentat în fața instanțelor, este vorba despre o conduită procesuală culpabilă a persoanei.

Posibilitatea soluționării cauzei în lipsa inculpatului este recunoscută și prin Rezoluția nr. 75 (11) a Consiliului Europei privind criteriile ce trebuie respectate în cazul în care o persoană este judecată în lipsă. Astfel, în criteriul nr. 9 se statuează că persoana condamnată în lipsă ar trebui să aibă dreptul de a judeca din nou dacă dovedește faptul că absența sa de la judecata inițială este datorită unor cauze independente de voința sa și că nu a avut posibilitatea de a înștiința instanța.

În aceste circumstanțe, se reține că nici reglementările internaționale și nici cele interne nu impun admiterea unei cereri de rejudecare în cazul unei persoane condamnate în lipsă, impunându-se verificarea faptului dacă aceasta s-a sustras sau nu de la judecată. A interpreta altfel dispozițiile legale ar însemna a recompensa sustragerea de la soluționarea cauzei și a da posibilitatea condamnatului să se prevaleze de propria sa culpa, legitimând astfel un abuz de drept procesual.

În aceste condiţii, instanţa argumentează prin faptul că în faza judecării cauzei, inculpatul Zaporojan Valentin a fost notificat privind desfăşurarea şedinţelor de judecată, însă acesta a continuat să se eschiveze şi a refuzat să se prezinte, fără să mai informeze instanţa despre motivele neprezentării sau despre schimbarea domiciliului său.

2.4. Din argumentele indicate *supra*, instanţa conchide că inculpatul Zaporojan Valentin, intenţionat se eschivează să se prezinte în şedinţele de judecată, or având obligaţia într-o situaţie de a se prezenta la cercetarea cazului privind învinuirea adusă acestora, iar în alt aspect, *de a informa instanţa privind schimbarea domiciliului său*, a ignorat cerinţele enunţate, care sunt prevăzute de *art. 66 alin. (5), pct. 1) din Codul de procedură penală*, potrivit căruia inculpatului este obligat să se prezinte la citarea instanţei sau ale *art. 238 alin. (3[1]) din acelaşi cod*, din care reiese că *inculpatul are obligaţia de a informa, în termen de cel mult 3 zile, instanţa de judecată despre schimbarea domiciliului*, prevederi despre care inculpatul a fost informaţi inclusiv anterior la faza urmăririi penale, cu ocazia înaintării învinuirii sale şi audierii, dar şi prin efectul legii, a cărei efect public se extinde şi în privinţa lui Zaporojan Valentin în lumina principiului unanim recunoscut *nemo censetur ignorare legem (care presupune că necunoaşterea sau cunoaşterea greşită a legii, nu înlătură obligaţia persoanelor de a se conforma legii)*.

Concomitent, privind intenţia inculpatului de a se eschiva, servesc şi alte circumstanţe obiective, precum atitudinea indiferentă faţă de desfăşurarea rezonabilă a judecării cauzei, nereclamarea citaţiilor de către acesta sau iniţierea investigaţiilor în vederea găsirii lui Zaporojan Valentin de către instanţă, fiind o măsură evidentă şi necesară anume în condiţiile expuse mai sus privind eschivarea, dar şi pentru asigurarea desfăşurării procesului penal cu maximă diligenţă, cu respectarea drepturilor tuturor participanţilor la proces.

Astfel, instanţa reiterează că o procedură care se desfăşoară în absenţa inculpatului nu este în sine incompatibilă cu art. 6 din Convenţie, fiind produsă o denegare de justiţie doar atunci când asupra cauzei unui individ condamnat *in absentia*, se va pronunţa o instanţă, fără ca acesta să fie audiat cu privire la temeinicia acuzaţiei în fapt şi în drept sau atunci când *nu s-a stabilit* că *acesta a renunţat la dreptul său de a se prezenta* şi de a se apăra ori că *a avut intenţia de a se sustrage* de la justiţie [*Sejdovic împotriva Italiei* (MC), par. 82].

La caz, instanţa a constatat întemeiat atât faptul, cât şi intenţia certă a inculpatului Zaporojan Valentin atât de a se eschiva de la prezentarea în instanţă, cât şi de renunţare la participare în şedinţele de judecată, precum şi de manifestare a unui vădit dezinteres faţă de desfăşurarea procesului penal de acuzare a sa, iar în opinia instanţei, dreptul la un proces echitabil al acuzatului nu a fost astfel afectat, or Zaporojan Valentin pe tot parcursul procesului penal a fost asistat de apărător profesionist, desemnat în acest sens, în privinţa căruia nu au fost reţinute obiecţii.

Declaraţiile inculpatului în şedinţă de judecată.

3.1. În cadrul cercetării judecătoreşti, inculpatul Prepelița Sorin fiind audiat, la întrebările instanţei a informat că învinuirea îi este clară, însă vina o recunoaşte parțial, nu recunoaște faptul că a comis fapta împreună cu Zaporojan Valentin şi a declarat că, pe data de 22 septembrie 2024 se afla acasă la el în s.*****, r-nul.Șoldănești. A finisat lucru și s-a dus la Zaporojan Valentin să-i ducă doi saci de făină. Mergînd spre drum cu căruța împreună cu Zaporojan Valentin, s-au întâlnit cu Reu Alexei și Păru Vadim. Astfel s-au oprit și au vorbit cu ei, însă din motiv că Păru Vadim îi era dator cu 300 euro i-a zis de acești bani, însă Păru Vadim fiind servit și s-au luat la ceartă. După care s-a dat jos din căruță, iar Păru Vadim l-a apucat de piept și prin urmare au început a se brusca pe stradă. În acest moment a intervenit și Reu Alexei, le ce el (Prepeliță Sorin) i-a comunicat să se dea într-o parte, însă acesta nu a dorit și atunci i-a aplicat vre-o două lovituri cu palma, pumnul și cu piciorul în privință lui Reu Alexei. Menționează că în tot acest timp Zaporojan Valentin stătea în căruță nu s-a apropiat de ei și nu s-a implicat în altercație. După care au venit soțiile lui Reu Alexei și a lui Păru Vadim și i-au despărțit, comunicînd că sună la poliție. Astfel el s-a urcat în căruță și s-a dus mai departe acasă. Menționează că, pînă la caz cu Reu Alexei nu a mai avut confite. Indică că în momentul cînd a aplicat lovituri lui Reu Alexei nu mai era nimeni înafara de ei patru în stradă. Nu susține declarațiile depuse la faza de urmărire penală. A mai indicat că, Zaporojan Valentin nu îi este rudă, dar sunt prieteni. Nu cunoaște în ce relații era Zaporojan Valentin cu Alexei Reu și Păru Vadim. A mai indicat că, în acea seară ei toți patru erau în stare de ebrietate. După caz a vorbit cu Reu Alexei și s-au împăcat, iar ultimul a luat cererea de la poliție.

- *La demersul procurorului au fost date citire declarațiilor inculpatului Prepeliță Sorin de la urmărirea penală din data de 20 decembrie 2024 (f.d.107-108, vol.I),* la 22 septembrie 2024, aproximativ la orele 17:30, se deplasau cu căruța pe un drum în s. *****, r. Șoldănești, era împreună cu Valentin Zaporojan. S-au întîlnit cu Reu Alexei și Calugher Vadim, aceștia au cerut cîte o țigară și discutau, el aflîndu-se în căruță, la un moment dat între Zaporojan Valentin și Reu Alexei a apărut un conflict de la o ceartă anterioră, apoi Zaporojan Valentin s-a coborît din căruță și au început să-și aplice lovituri, primul a aplicat lovituri Reu Alexei, acesta l-a lovit pe Valentin cu pumnul în față. În conflict s-a implicat și Calugher Vadim, acesta tot aplica lovituri cu pumnul lui Zaporojan Valentin. El atunci a coborît din căruță și l-a împins pe Calugher Vadim într-o parte, apoi i-a despărțit pe Zaporojan Valentin și Reu Alexei, eu pe Reu Alexei și Calugher Vadim nu i-a lovit doar i-a împins, ei nu au căzut jos în urma acțiunii sale, el a intervenit cu scop

de ai despărți să nu se bată. În timpul conflictului Reu Alexei a căzut jos în urma loviturilor aplicate de Zaporojan Valentin, cînd acesta se afla jos lui lovituri cu picioarele nu i-a aplicat nimeni în scurt timp la fata locului a venit soția lui Reu Alexei. În scurt timp el cu Zaporojan Valentin au urcat în căruță și s-au dus mai departe. Alte persoane prin apropiere care să vadă conflictul nu au fost. Cine a chemat-o pe soția lui Reu Alexei el nu cunoaște, cînd a venit aceasta conflictul deja era finisat.

3.2. Ca urmare a faptului că Zaporojan Valentin nu s-a prezentat în ședința de judecată, instanța a fost în imposibilitate de a-l audia, iar la demersul procurorului fiind date citirii în ședința de judecată a declarațiilor inculpatului depuse la faza de urmărire penală din care rezultă că, la 06 octombrie 2025, fiind recunoscut în calitate de învinuit, Zaporojan Valentin, a comunicat că: învinuirea din 09 octombrie 2025, în comiterea infracțiunii prevăzute de. art. 287 alin.(2) lit. b) Cod Penal, nu o recunoaște, nu-și amintește data, în anul 2024, înspre toamnă, era seara, se afla în s. *****, r. Șoldănești, era împreună cu Prepelița Sorin și o fata, numele nu și-l amintește posibil Reu Angela, mergeau cu căruța, în apropierea gospodăriei unei persoane pe nume Vadim, Sorin Prepeliță a întrat în grădina acelei persoane, proprietarul gospodăriei i-a spus că nu-i frumos ce face și s-a luat la bătut, Sorin a sărit din căruță și s-au luat la bătaie, el aplicînd lovituri primul, el a sărit să-i despartă, deoarece nu putea a urcat în căruță și a scos căruța în drum, Reu Angela nici nu a coborît din căruța. Între timp s-a apropiat Reu Alexei cu soția și încă o doamnă, s-a apropiat de ei să-i despartă, a coborît și el din căruță. Menționează că Prepeliță Sorin și Vadim deja erau în drum și se băteau, Reu Alexei încerca să-i despartă și Prepelița Sorin i-a aplicat mai multe lovituri cu picioarele și pumnii peste corp, deoarece Reu Alexei căzuse jos, Reu Alexei s-a sculat și cu o piatră 1-a lovit pe el în zona capului, menționează că nu cunoaște concret cine l-a lovit, sau el sau soția lui, el atunci s-a retras și a mers acasă. De ajutor medical nu a avut nevoie. Cînd el a plecat ei rămăseseră toți în drum unde a avut loc conflictul, el lovituri nu a aplicat nici lui Vadim și nici lui Reu Alexei, el cînd s-a apropiat acesta se scula în picioare după ce Prepelița Sorin îi aplicase lovituri, acesta deja era plin de sînge (f.d.197-198, vol.I).

Declaraţiile părţi vătămate.

4.1. *Partea vătămată **Reu Alexei,*** a declarat că, la data de 20.09.2024, după ce a încărcat grâu, s-a deplasat la domiciliul lui Păru Vadim. În drum, a observat cum Zaporojan Valentin și Prepeliță Sorin îi aplicau lovituri lui Păru Vadim. A intervenit cu scopul de a aplana conflictul și de a-i despărți. În acel moment, Zaporojan Valentin și Prepeliță Sorin au început să-i aplice și lui lovituri cu pumnii în diferite regiuni ale corpului, în urma cărora a căzut la pământ. Chiar și după cădere, aceștia au continuat să-i aplice lovituri cu pumnii. Nu poate preciza numărul exact al loviturilor primite. Menționează că anterior acestui incident nu a avut niciun conflict cu Zaporojan Valentin și Prepeliță Sorin. Cocretizează că, Zaporojan Valentin și Prepeliță Sorin, i-au aplicat lovituri, însă nu poate indica numărul exact al acestora. Conflictul fizic a durat aproximativ 15 minute. În urma loviturilor primite și-a pierdut cunoștința. Anterior incidentului consumase aproximativ patru pahare de vin. Când și-a revenit, poliția era deja prezentă la fața locului, însă Zaporojan Valentin și Prepeliță Sorin nu se mai aflau acolo, întrucât părăsiseră locul incidentului cu căruța.

5. *În dezbateri judiciare, procurorul a solicitat recunoaşterea culpabilă a inculpaţilor Prepeliţa Sorin şi Zaporojan Valentin în comiterea infracţiuni prevăzute de art.287 alin.(2) lit.b) Cod penal, iar în susţinerea acuzării, au fost audiaţi martori şi au fost cercetate nemijlocit în şedinţă de judecată următoarele mijloacele de probă:*

1. **Declarațiile martorilor:**

1. Martorul ***Păru Vadim***, prin expunerea factologică, după depunerea jurământului în

ordinea prevăzută de art. 108 din Codul de procedură penală, în şedinţă de judecată a declarat că susține declarațiile depuse la urmărirea penală și că, la data de 23.09.2024, aproximativ între orele 19:00–20:00, a venit acasă de la serviciu. La un moment dat a auzit că nechează calul. A ieșit afară să vădă ce se întâmplă și l-a observat pe Prepeliță Sorin împreună cu calul său. Atunci i-a comunicat ca să își i-a calul de acolo, însă Prepeliță Sorin și Zaporojan Valentin au început să îl agreseze fizic. L-au trântit la pământ și i-au aplicat lovituri cu picioarele. Alexei Reu a auzit zgomotul și a intervenit pentru a îi despărți. Atunci, Prepeliță Sorin și Zaporojan Valentin l-au trântit la pământ și l-au lovit cu pumnii și picioarele. Ulterior au venit Larisa Reu și Galina Beschieru, care au spus că o să fie chemată poliția. Larisa Reu a încercat să intervină, însă a fost împinsă de către aceștia, iar în timpul altercației i-a fost rupt maioul. După aceasta, aceștia s-au urcat în căruță și au plecat de la fața locului. În momentul în care s-a spus că va fi chemată poliția, Prepeliță Sorin s-a urcat în căruță și a plecat. De asemenea, și Valentin a plecat de la fața locului.

2. Declarațiile martorului **Reu Larisa** prin expunerea factologică, după depunerea jurământului în ordinea prevăzută de art. 108 din Codul de procedură penală, fiind audiată în şedinţă de judecată, a declarat că, la data de 20.09.2024, se afla la o vecină pentru a culege poamă. În timp ce se întorcea spre domiciliu, aflându-se în apropierea locului unde ulterior s-a produs incidentul, a auzit strigăte. După voce, l-a recunoscut pe soțul Reu Alexei și a presupus că este implicat într-o altercație. S-a deplasat în fugă spre locul de unde proveneau strigătele, însă Berschieru Galina a ajuns înaintea ei. Când a ajuns la fața locului, a observat că Prepeliță Sorin și Zaporojan Valentin se aflau în apropiere, iar soțul ei era la pământ. În zonă se aflau și caii lui Prepeliță Sorin și ai lui Păru Vadim. Persoanele prezente strigau să fie lăsate în pace. A întrebat ce s-a întâmplat, moment în care Prepeliță Sorin i-a aplicat o lovitură cu palma, în urma căreia a căzut la pământ. Ulterior, acesta a apucat-o de maiou și i l-a rupt. După aceea, l-a ridicat pe soțul de la pământ și l-a condus în gospodăria lui Berschieru Galina pentru a se șterge de sânge. În continuare, soțul i-a spus să nu să se întoarcă la locul incidentului, deoarece Prepeliță Sorin ar putea să o agreseze. După aceasta, Prepeliță Sorin s-a urcat în căruță și a plecat de la fața locului. Berschieru Galina a apelat la poliție, iar Zaporojan a părăsit locul incidentului deplasându-se pe un alt drum. Menționează că incidentul s-a produs pe o hudiță din sat. Menționează că, în momentul în care s-a apropiat de locul incidentului, a observat cum Zaporojan Valentin și Prepeliță Sorin îi aplicau lovituri cu pumnii soțului său, acesta aflându-se căzut la pământ.

3. Declarațiile martorului **Beschieru Galina** prin expunerea factologică, după depunerea jurământului în ordinea prevăzută de art. 108 din Codul de procedură penală, în şedinţă de judecată a declarat că susține declarațiile depuse la urmărirea penală și că, la data de 23.09.2024, se afla la domiciliul vecinei Reu Larisa. Ulterior, împreună cu Reu Alexei și Păru Vadim, au revenit la domiciliul ei. După intrarea în gospodărie, Păru Vadim a auzit calul și s-a deplasat în direcția de unde provenea zgomotul, spunând să nu fie lăsat calul lângă iapă. La scurt timp, între persoanele prezente a izbucnit un conflict verbal. În acel moment, o vecină s-a apropiat de ea și i-a comunicat că Prepeliță Sorin îl agresează fizic pe Păru Vadim. S-a deplasat imediat la locul incidentului și a observat cum Prepeliță Sorin îi aplica lovituri lui Păru Vadim. Atunci a anunțat că va solicita intervenția poliției și a apelat serviciul 112. După efectuarea apelului, Reu Alexei a intervenit în scopul aplanării conflictului și separării persoanelor implicate. În continuare, a observat cum Zaporojan Valentin și Prepeliță Sorin au început să-l lovească pe Reu Alexei, reproșându-i faptul că intervenea în apărarea lui Păru Vadim. A văzut personal că Zaporojan Valentin și Prepeliță Sorin i-au aplicat lui Reu Alexei lovituri cu

pumnii în diferite regiuni ale corpului.

2. Mijloace de probă administrate în faza de urmărire penală şi anume:

- ***prin procesul-verbal de cercetare la fața locului din 08.10.2024,*** prin care a fost cercetat locul comiterii infracțiunii (f.d. 13-15, vol.I);
- ***prin raportul de expertiză judiciară nr.202421P0299 din 23 septembrie 2024,*** prin care s-a constat la cet. Reu Alexei - leziuni corporale sub formă de echimoze periorbital pe dreapta și pe stîngă, edem a țesuturilor moi, plagă contuză și excoriații în regiunea nasului, excoriație pe obrazul drept, plagă contuză în regiunea buzei superioare și buzei inferioare pe dreapta, care au fost produse în rezultatul acțiunii traumatice a unui obiect contondent dur, prin mecanism de lovire, posibil în timpul și circumstanțele indicate, nu sunt periculoase pentru viață, condiționează dereglarea sănătății de scurtă durată de peste 6 zile, dar nu mai mult de 21 de zile, inclusiv și în baza acestui criteriu, în comun, se califică ca vătămare ușoară a integrității corporale sau a sănătății (f.d.20-21, vol.I).

6.1. Potrivit Recomandării nr. (94) 12 a Comitetului de Miniştri către statele membre ale Consiliului Europei privind independenţa, eficienţa şi rolul judecătorului, judecătorii au obligaţia şi trebuie să deţină puterea de a exercita responsabilităţile judiciare ce le revin în scopul de a se asigura de aplicarea corectă a legii şi instrumentarea cauzelor în mod echitabil, eficient şi rapid.

6.2. Potrivit art. 50 din Codul penal, se consideră răspundere penală condamnarea publică, în numele legii, a faptelor infracţionale şi a persoanelor care le-au săvârşit, condamnare ce poate fi precedată de măsurile de constrângere prevăzute de lege.

Conform art. 51 din Codul penal, temeiul real al răspunderii penale îl constituie fapta prejudiciabilă săvârşită, iar componenţa infracţiunii, stipulată în legea penală, reprezintă temeiul juridic al răspunderii penale.

6.3. În conformitate cu dispozițiile art. 8 din Codul de procedură penală, precum şi cu cele ale art. 21 din Constituţia Republicii Moldova, orice cetăţean beneficiază de prezumţia de nevinovăţie, deschiderea unei proceduri judiciare penale – prin începerea urmăririi penale – nefiind posibilă decât în condiţiile prevăzute de lege.

La adoptarea unei hotărâri de condamnare, până la rămânerea definitivă, inculpatul are statutul de persoană nevinovată; la pronunţarea unei decizii judecătoreşti de condamnare, prezumţia de nevinovăţie este răsturnată cu efecte *„erga omnes”*, iar soluţia magistraţilor trebuie să se bazeze pe probe certe de vinovăţie, iar în caz de îndoială, ce nu poate fi înlăturată prin probe, trebuie să se pronunţe o soluţie de achitare.

Potrivit art. 93 din Codul de procedură penală, probele sânt elemente de fapt dobândite în modul stabilit de prezentul cod, care servesc la constatarea existenţei sau inexistenţei infracţiunii, la identificarea făptuitorului, la constatarea vinovăţiei, precum şi la stabilirea altor împrejurări importante pentru justa soluţionare a cauzei. În calitate de probe în procesul penal se admit elementele de fapt constatate prin intermediul următoarelor mijloace: declaraţiile bănuitului, învinuitului, inculpatului şi etc.

În acest context prin prisma alin. (4) art. 100 din Codul de procedură penală, toate probele administrate în cauza penală au fost verificate sub toate aspectele, complet și obiectiv, fiind analizate probele administrate, coroborarea lor cu alte probe, necesitatea administrării de noi probe și verificarea sursei de proveniență a acestora.

La caz, instanța susține că în jurisprudența sa, Curtea Europeană a menționat că, deși articolul 6 § 1 din Convenție garantează dreptul la un proces echitabil, acesta nu stabilește reguli privind admisibilitatea probelor, problemă care trebuie să fie reglementată în primul rând de dreptul național *(Lhermitte v. Belgia [MC], 29 noiembrie 2016, § 83)*, or atunci când Curtea

Europeană verifică încălcări ale procedurii de administrare a probelor, ea constată modul în care această încălcare afectează caracterul echitabil al întregii proceduri *(Bykov v. Rusia [MC], 10 martie 2009, § 89, Prade v. Germania, 3 martie 2016, §33, Dimitrov și Momin v. Bulgaria, 7 iunie 2018, § 51, 62)*.

Pe plan național, articolul 95 alin. (1) din Codul de procedură penală prevede că sunt admisibile probele pertinente, concludente și utile administrate în conformitate cu prevederile Codului, iar articolul 95 alin. (2) stabilește că problema admisibilității probelor o decide organul de urmărire penală, din oficiu sau la cererea părților, ori, după caz, instanța de judecată, important fiind *accesul în egală măsură a tuturor părților la cercetarea probei*.

Astfel, instanța a constatat din materialele cauzei că partea apărării a avut accesul în egală măsură la cercetarea tuturor probelor enunțate în rechizitoriu inclusiv să le conteste, în conformitate cu prevederile art. 101 alin. (4) din Codul de procedră penală.

Conform art. 384 din Codul de procedură penală, instanţa hotărăşte asupra învinuirii înaintate inculpatului prin adoptarea sentinţei de condamnare, de achitare sau de încetare a procesului penal. Sentinţa se adoptă în numele legii. Sentinţa instanţei de judecată trebuie să fie legală, întemeiată şi motivată. Instanţa îşi întemeiază sentinţa numai pe probele care au fost cercetate în şedinţa de judecată.

În conformitate cu art. 8 alin. (3) în coroborare cu art. 389 din Codul de procedură penală, sentinţa de condamnare se adoptă numai în condiţia în care, în urma cercetării judecătoreşti, vinovăţia inculpatului în săvârşirea infracţiunii a fost confirmată prin ansamblul de probe exacte, cercetate de instanţa de judecată, când toate versiunile au fost verificate, iar divergenţele au fost lichidate şi apreciate corespunzător.

Explicaţii în acest sens se conţin în pct. 4 al Hotărârii Plenului Curţii Supreme de Justiţie nr. 10 din 24 februarie 2000 potrivit cărora sentinţa de condamnare nu poate fi întemeiată pe presupuneri. Sentinţa de condamnare trebuie să se bazeze pe probe exacte, când toate versiunile au fost verificate, iar divergenţele apărute au fost lichidate şi apreciate corespunzător. Toate îndoielile care nu pot fi înlăturate vor fi interpretate în favoarea inculpatului.

6.4. Instanța de judecată remarcă că, în privința inculpaților Prepelița Sorin și Zaporojan Valentin, pe cauza penală în privinţa sa a fost pornită urmărirea penală și derulată cu respectarea legislației procesual penale în vigoare.

La fel, în contextul art. 6 al Convenției pentru apărarea drepturilor omului și libertăților fundamentale, inculpatului i-a fost adus la cunoștință atât natura şi cauza acuzaţiei, cât şi probele pe care se fundamentează acuzația, care a fost dată faptelor săvârșite de acesta într-o manieră detaliată prin ordonanţa de recunoaştere în calitate de bănuit, prin ordonanţele de punere sub învinuire, cît şi rechizitoriul întocmit.

6.5. Respectiv, în acest sens, în concordanţă cu dispoziţia art. 325 alin. (1) şi (2) din Codul de procedură penală, instanţa statuează că judecarea cauzei în prima instanţă se efectuează numai în privinţa persoanei puse sub învinuire şi *numai în limitele învinuirii formulate în rechizitoriu*, care trebuie să corespundă cu strictețe dispoziţiei art. 281 alin. (2) din Codul de procedură penală, iar modificarea învinuirii în instanţa de judecată se admite dacă prin aceasta nu se agravează situaţia inculpatului şi *nu se lezează dreptul lui la apărare*, condiţii de la care instanţa nu poate deroga în vederea respectării garanţiilor unui proces echitabil acordate acuzaților Zaporojan Valentin și Prepelița Sorin.

Respectiv, conform dispoziţiei art. 281 alin. (2) din Codul de procedură penală, ordonanţa de punere sub învinuire trebuie să cuprindă: data şi locul întocmirii; de către cine a fost întocmită; numele, prenumele, ziua, luna, anul şi locul naşterii persoanei puse sub învinuire,

precum şi alte date despre persoană care au importanţă juridică în cauză; formularea învinuirii cu indicarea datei, locului, mijloacelor şi modului de săvîrşire a infracţiunii şi consecinţele ei, formelor vinovăţiei, motivelor şi semnelor calificative pentru încadrarea juridică a faptei, circumstanţelor în virtutea cărora infracţiunea nu a fost consumată în cazul pregătirii sau tentativei de infracţiune, menţiunea despre punerea persoanei respective sub învinuire în calitate de învinuit în această cauză conform articolului, alineatului şi literei articolului din Codul penal care prevăd răspunderea pentru infracţiunea comisă.

De asemenea, conform art.1 alin.(3) din Codul de procedură penală, instanțele judecătorești în cursul procesului sânt obligate să activeze în așa mod, încât nici o persoană să nu fie neîntemeiat bănuită, învinuită sau *condamnată*.

6.6. Aşadar, în motivarea sentinţei, instanţa de judecată şi-a bazat constatările sale pe probele verbale şi în scris prezentate, dar şi în analiza faptului dacă acuzările au fost sau nu bine justificate conform standardului de dovadă *„în afara dubiilor rezonabile”* şi doar în limitele acuzaţiei formulate, or astfel de dovadă poate rezulta doar din coexistenţa deducerilor suficient de puternice, clare şi concordante sau similare prezumţiei de fapt necombătute, iar adiţional, poate fi luat în consideraţie comportamentul părţilor când sunt obţinute dovezile *(hotărârea Irlanda c. Regatului Unit din 18 ianuarie 1978)*.

La fel, Curtea Constituţională, prin Hotărârea nr. 18 din 22 mai 2017, pct. 70, menționează că libera apreciere a probelor nu înseamnă arbitrariu, ci libertatea de a aprecia probele în mod rezonabil și imparțial, iar rezultatele aprecierii probelor sunt expuse de către instanța de judecată în acte procedurale, care vor fi motivate în mod obiectiv și sub toate aspectele potrivit legii.

În același timp, Curtea Constituţională reamintește că referitor la procesul de apreciere a probelor, în jurisprudența Curții Europene s-a conturat standardul „dincolo de orice îndoială rezonabilă” *(„beyond reasonable doubt”)*, care presupune că, pentru a putea fi pronunțată o soluție de condamnare, acuzația trebuie dovedită dincolo de orice îndoială rezonabilă.

Existența unor probe dincolo de orice îndoială rezonabilă constituie o componentă esențială a dreptului la un proces echitabil și instituie în sarcina acuzării obligația de a proba toate elementele vinovăției într-o manieră aptă să înlăture dubiul *(hotărârea CEDO Bragadireanu v. România, din 6 decembrie 2006; hotărârea CEDO Orhan v. Turcia din 18 iunie 2002; hotărârea CEDO Irlanda v. Regatul Unit din 18 ianuarie 1978)*.

Respectiv, conform pct. 102 al hotarârii Curţii Constituţionale nr. 3 din 23 februarie 2016, procesul judiciar trebuie să fie guvernat de principia fundamentale, cum ar fi *“legalitatea, prezumţia nevinovăţiei, aflarea adevărului, oficialitatea, garantarea libertăţii şi siguranţei persoanei, dreptul la un proces echitabil prin garantarea dreptului la apărare şi al egalităţii părţilor în proces”*.

Concomitent, Curtea prin hotărârea sa nr. 10 din 16 aprilie 2010 privind revizuirea hotărârii nr. 16 din 28 mai 1998, a stabilit că *“principiile şi normele unanim recunoscute ale dreptului international, tratatele internaţionale ratificate şi la care Rep. Moldova a aderat sunt parte component a cadrului legal al ţării şi devin norme de drept intern”*, iar în sensul acestei interpretări, dreptul intern şi cel international reprezintă un tot întreg, astfel că prin aderarea la Convenţia pentru apărarea drepturilor omului şi a libertăţilor fundamentale, a cărei interpretare se asigură de Curtea Europeană a Drepturilor Omului, jurisprudenţa acesteia devine parte a dreptului intern, făcând parte din dreptul accesoriu la tratatul internaţional *(soft law)*.

În același timp, se impune a preciza că, potrivit prevederilor art. 6 din Convenție, în dreptul la un proces echitabil se atribuie și necesitatea motivării hotărârii, iar sub acest aspect în cauzele *Hiro Balani contra Spaniei, Vandehurk contra Olandei, Ruiz Torija contra Spaniei şi Boldea*

contra României, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a arătat că art.6 paragraful 1 din Convenție obligă instanțele să-și motiveze hotărârile.

Amploarea acestei obligații poate varia însă în funcție de natura hotărârii, trebuind avute în vedere diversitatea solicitărilor pe care inculpatul le-a formulat în fața instanței, precum şi diferențele existente în fiecare stat contractant cu privire la d*ispozițiile legale obligatorii, cutume, opinii exprimate în doctrină*, aplicabile în această materie.

De asemenea, CtEDO a arătat că obligația instanței de a motiva hotărârea pronunțată, este aceea de a demonstra părților că au fost ascultate *(cauza Tatishvili contra Rusiei din 2007)* şi la fel, art. 6 al Convenției implică în special în sarcina instanței obligația de a examina efectiv mijloacele, argumentele și ofertele de probă ale părților *(cauzele Perez împotriva Franței și Van de Hurk împotriva Olandei)*.

6.7. În alt context, la adoptarea sentinţei, potrivit prevederilor art. 385 alin. (1), pct. 1-4 CPP, instanţa de judecată trebuie să soluţioneze următoarele chestiuni în următoarea consecutivitate: 1) dacă a avut loc fapta de săvârşirea căreia este învinuit inculpatul; 2) dacă această faptă a fost săvârşită de inculpat; 3) dacă fapta întruneşte elementele infracţiunii şi de care anume lege penală este prevăzută ea; 4) dacă inculpatul este vinovat de săvârşirea acestei infracţiuni.

În acest mod, analizând cumulul de probe anexate la dosar, inclusiv poziţia inculpaților de nerecunoaştere a vinovăţiei, declarațiile părţilor vătămate și declarațiile martorilor, care au fost apreciate în conformitate cu prevederile art. 101 alin. (1) din Codul de procedură penală din punct de vedere al pertinenţei, concludenţii, utilităţii, veridicităţii şi coroborării lor cu declaraţiile martorilor sau mijloacele de probă, inclusiv materiale administrate, instanța constată că fapta incriminate în rechizitoriu, pentru care inculpații Prepelița Sorin și Zaporojan Valentin au fost trimiși în judecată există, a fost săvârșită de aceștea, potrivit argumentelor expuse *infra*.

6.8. Astfel, instanţa precizează că fapta infracţiunii prevăzute de art.287 alin.(2) lit.b) Cod penal se demonstrează indubitabil la caz că această faptă au fost comise de inculpații Prepelița Sorin și Zaporojan Valentin, or partea vătămată Reu Alexei, cît și martorii Păru Vadim, Reu Larisa și Veschieru Galina a explicat într-un mod cert cum a fost comisă fapta de huliganism de către Prepelița Sorin și Zaporojan Valentin.

Instanța de judecată reține că, declarațiile părții vătămate și a martorilor menționați coroborează cu raportul de expertiză judiciară nr.202421P0299 din 23 septembrie 2024.

Referitor la declarațiile inculpatului Prepelița Sorin care a declarat că numai el a aplicat lovituri lui Reu Alexei, iar Zaporojan Valentin nu a intervenit, instanța de judecată le a prețiază critic și fiind făcăute cu scopul de a se eschiva de la răspunderea penală, or declarațiile inculpatului nu corespund materialelor cauzei.

Prin urmare instanța de judecată constată cu certitudine că, la data de 22.09.2024, aproximativ la orele 19:30 min., Prepelița Sorin împreună cu Zaporojan Valentin, în timp ce se aflau pe o stradă din satul *****, raionul Șoldănești, loc care, potrivit art. 134/7 Cod penal, se atribuie la un loc de utilizare publică, fiind accesibil pentru toți și deschis publicului, din intenții huliganice, conștientizând caracterul ilegal al acțiunilor sale și urmările pgejudiciabile, intenționat, din motive huliganice, încălcând normele etice, exprimând o vănită lipsă de respect față de societate, intenționat, pentru așsi dovedi supremația, au încălcat ordinea publică săvârșind acțiuni intenționate ce atentează la regulile sociale și morale de convieţuire care au fost încălcate într-un mod demonstrativ, având un comportament agresiv, acționând cu intenție, dându-și seama de caracterul social-periculos al acțiunilor sale, consecințele ce pot fi produse și dorind survenirea unor astfel de consecințe, în prezența altor persoane prezente în locul accesibil publicului, fără nici un

pretext, motiv justificat sau plauzibil, au aplicat violență fizică, manifestată prin aplicare de multiple lovituri cu pumnii și picioarele peste diferite părți ale corpului lui Reu Alexei, cauzându-i acestuia, conform raportului de expertiză judiciară nr.202421P0299 din 23 septembrie 2024, leziuni corporale sub formă de echimoze periorbital pe dreapta și pe stîngă, edem a țesuturilor moi, plagă contuză și excoriații în regiunea nasului, excoriație pe obrazul drept, plagă contuză în regiunea buzei superioare și buzei inferioare pe dreapta, care în comun, se califică ca vătămare ușoară a integrității corporale sau a sănătății.

6.9. În conformitate cu prevederile art. 14 alin. (1) din Codul penal, infracţiunea este o faptă *(acţiune sau inacţiune)* prejudiciabilă, prevăzută de legea penală, săvârşită cu vinovăţie şi pasibilă de pedeapsă penală.

Conform art. 51 alin. (1) din Codul penal, temeiul real al răspunderii penale îl constituie fapta prejudiciabilă săvîrşită, iar componenţa infracţiunii, stipulată în legea penală, reprezintă temeiul juridic al răspunderii penale.

Potrivit art.52 alin.(1) din Codul penal, se consideră componenţă a infracţiunii totalitatea semnelor obiective şi subiective, stabilite de legea penală, ce califică o faptă prejudiciabilă drept infracţiune concretă. Alin.(2) al aceluiași articol stabilește că componenţa infracţiunii reprezintă baza juridică pentru calificarea infracţiunii potrivit unui articol concret din Codul penal.

Conform art. 113 alin. (1) din Codul penal, se consideră calificare a infracţiunii determinarea şi constatarea juridică a corespunderii exacte între semnele faptei prejudiciabile săvârşite şi semnele componenţei infracţiunii, prevăzute de norma penală. Alin. (2) al aceluiași articol stabilește că calificarea oficială a infracţiunii se efectuează la toate etapele procedurii penale de către persoanele care efectuează urmărirea penală şi de către judecători.

Calificarea oficială a infracţiunii se efectuează la toate etapele procedurii penale de către persoanele care efectuează urmărirea penală şi de către judecători. Instanţa de judecată relevă că în cauza *„Kokkinakis vs Grecia din 25 mai 1993”* CtEDO a statuat că *„(...) o infracţiune trebuie să fie definită clar prin lege. Această condiţie va fi îndeplinită atunci când individul poate să ştie, pornind de la prevederea normei pertinente şi la nevoie cu ajutorul interpretării ce-i este dată în jurisprudenţă, ce acte şi omisiuni sunt de natură să-i angajeze răspunderea penală”*.

6.10. În acest mod, cu ***referire la încadrarea juridică înaintată inculpatului în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 287 Cod penal***, instanța de judecată constată că infracțiunea este plasată de către legiuitor în Capitolul XIII „Infracțiuni contra securității publice și a ordinii publice”, din Partea specială a Codului penal, componența căreia presupune existența următoarelor elemente constitutive.

Obiectul juridic special al infracțiunii prevăzute la art. 287 din Codul penal, îl constituie relațiile sociale cu privire la ordinea publică. Prin ordine publică se înțelege un sistem stabil de relații sociale, care asigură o ambianță liniștită de conviețuire în societate, de inviolabilitate a persoanei și a integrității patrimoniului, precum și activitatea normală a organelor și instituțiilor publice.

Latura obiectivă a infracțiunii prevăzute la art.287 din Codul penal, se realizează prin următoarele acțiuni, și anume: a) acțiuni care încalcă ordinea publică, însoțite de aplicarea violenței asupra persoanelor sau de amenințarea cu aplicarea unei asemenea violențe; b) acțiuni care încalcă ordinea publică, însoțite de opunerea de rezistență reprezentanților autorităților sau altor persoane care curmă actele huliganice; c) încălcarea ordinii publice, însoțită de acțiuni care, prin conținutul lor, se deosebesc prin obrăznicie deosebită.

Prin acțiuni care încalcă *ordinea publică* se înțelege fapta săvârșită în public, îndreptată împotriva ordinii publice, care se concretizează în acostarea jignitoare a persoanelor, în alte

acțiuni similare, ce încalcă normele etice, tulbură ordinea publică și liniștea persoanelor, săvârșirea unor acțiuni intenționate ce atentează la regulile sociale și morale de conviețuire, care sunt încălcate într-un mod grosolan și demonstrativ de către violatorul ordinii publice prin necuviință, neobrăzare, comportare batjocoritoare cu cetățenii, prin înjosire a onoarei și demnității persoanei, încălcare îndelungată și insistentă a ordinii publice zădărnicire a activităților de masă, suspendare temporară a activității normale a întreprinderilor, instituțiilor, organizațiilor, transportului obștesc.

Sub *obrăznicie deosebită* se înțeleg acțiunile de încălcare a ordinii publice însoțite de acte de violență asupra persoanei, de distrugere și degradare a bunurilor proprietarului, întreruperea temporară a activității normale a întreprinderilor, instituțiilor sau organizațiilor etc.

La fel, acțiunile de huliganism sânt orientate, de regulă, spre public, spre reacția publicului, implicând jignirea demnității publice și încălcarea ordinii publice. Huliganismul reprezintă o faptă săvârșită în public, însă nu neapărat întrun loc public. Acțiunile de huliganism, în spațiu și timp, se pot înfăptui și în locuri nepopulate sau noaptea, dar cu încălcarea ordinii publice.

Potrivit art.131 din Codul penal, prin faptă săvârșită în public se înțelege fapta comisă: a) într-un loc care, prin natura sau destinația lui, este întotdeauna accesibil publicului, chiar dacă în momentul săvârșirii faptei în acel loc nu era prezentă nici o persoană, dar făptuitorul își dădea seama că fapta ar putea ajunge la cunoștința publicului; b) în orice alt loc accesibil publicului dacă în momentul săvîrșirii faptei erau de față două sau mai multe persoane; c) într-un loc inaccesibil publicului, cu intenția însă ca fapta să fie auzită sau văzută, dacă aceasta s-a produs față de două sau mai multe persoane; d) într-o adunare sau reuniune de mai multe persoane, cu excepția reuniunilor care pot fi considerate cu caracter familial, datorită naturii relațiilor dintre persoanele participante; e) prin orice mijloace recurgând la care făptuitorul își dădea seama că fapta ar putea ajunge la cunoștința publicului.

În temeiul art.134[7] din Codul penal, prin loc de utilizare publică se înțeleg părțile clădirii, ale terenului, ale străzii ori ale unui alt loc, care sunt accesibile sau deschise publicului permanent, periodic sau ocazional și care includ orice loc comercial, cultural, educațional, de divertisment, de recreație sau oricare alt loc similar, accesibil sau deschis publicului.

Desconsiderarea deplină a ordinii publice o demonstrează dorința făptuitorului de a profita de un pretext neînsemnat pentru răfuiala cu victima. În frecvente cazuri, pretextul pentru săvârșirea infracțiunii din motive huliganice este, în genere, aproape imposibil de identificat, deoarece un astfel de pretext este în totală necorespundere cu fapta comisă și cu urmările produse de aceasta.

Instanța de judecată, la examinarea prezentei cauze penale, ce are ca obiect infracțiunea de huliganism, urmează a ține cont de faptul că comiterea infracțiunii de huliganism, într-un loc public, nu este o caracteristică obligatorie a acestei infracțiuni. Obligatoriu este modul public al infracțiunii: actele huliganice sunt săvârșite în prezența unor persoane sau rezultatul actelor huliganice devine inevitabil cunoscut altor persoane.

Latura subiectivă se caracterizează prin intenție directă, adică indubitabil inculpatul își dădea seama de caracterul prejudiciabil al acțiunilor lor, de consecințele acestora și de survenirea acestora.

Subiectul infracțiunii de huliganism prevăzut la alin.(2) al art.287 Cod penal este persoana fizică responsabilă, care la momentul comiterii infracțiunii a împlinit vârsta răspunderii penale de 14 ani.

6.11. Reieşind din circumstanţele faptice descrise în speţă, instanţa de judecată conchide că în acţiunile inculpatului Prepelița Sorin sunt întrunite toate semnele şi elementele constitutive

obligatorii ale infracţiunii conform componenţei de infracţiune prevăzute de art. 287 alin. (1) Cod Penal, după indicii: *Huliganismul, adică acțiunile intenționate care încalcă ordinea publică, însoțite de aplicarea violenței asupra persoanelor, care prin conținutul lor, se deosebesc printr-o obrăznicie deosebită, acțiune săvârșit de două persoane,* iar prin urmare, se stabilește atât temeiul real, cât şi temeiul juridic pentru atragerea lui Prepelița Sorin la răspundere penală.

La fel, acţiunile inculpatului Zaporojan Valentin sunt întrunite toate semnele şi elementele constitutive obligatorii ale infracţiunii conform componenţei de infracţiune prevăzute de art. 287 alin. (2) lit. b) Cod Penal, după indicii: *Huliganismul, adică acțiunile intenționate care încalcă ordinea publică, însoțite de aplicarea violenței asupra persoanelor, care prin conținutul lor, se deosebesc printr-o obrăznicie deosebită, acțiune săvârșit de două persoane,* iar prin urmare, se stabilește atât temeiul real, cât şi temeiul juridic pentru atragerea lui Zaporojan Valentin la răspundere penală.

Cu privire la individualizarea pedepsei.

7.1. De către acuzatorul de stat Vasile Botnarenco, în dezbaterile judiciare a fost solicitată:

- a-l recunoaște vinovat pe inculpatul Prepelița Sorin, în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 287 alin. (2) lit. b) Cod penal, iar ca măsură de pedeapsă a-i stabili închisoarea pe un termen de 4 ani închisoare, iar conform art.84 alin.(4) Cod penal, pentru cumul de sentințe ai stabili pedeapsa definitivă de 11 ani și 6 luni închisoare, cu ispășirea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis;

- a-l recunoaște vinovat pe inculpatul Valentin Zaporojan, în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 287 alin. (2) lit. b) Cod penal, iar ca măsură de pedeapsă a-i stabili închisoarea pe un termen de 4 ani închisoare; iar conform art.84 alin.(4) Cod penal, pentru cumul de sentințe ai stabili pedeapsa definitivă de 6 ani închisoare, cu ispășirea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis;

Apărătorul Constantin Mustea care acționează în interesele inculpatului Prepelița Sorin a solicitat recunoașterea lui Prepelița Sorin vinovat în comiterea infracțiunii prevăzute de art.287 alin.(1) Cod penal, cu stabilirea unei pedepse mai blînde.

Apărătorul Vasile Furdui care acţionează în interesele inculpatului Zaporojan Valentin, în dezbaterile judiciare a pledat pentru emiterea unei sentinţe de achitare în privinţa acestuea şi nu s-a expus pe marginea pedepsei aplicabile.

Inculpatul Prepelița Sorin, în ultimul cuvânt a susţinut poziţia apărătorului.

7.2. Potrivit art.24 alin.(2) CPP, instanța judecătorească nu este organ de urmărire penală, nu se manifestă în favoarea acuzării sau a apărării şi nu exprimă alte interese decât interesele legii. În cazul săvârşirii unei infracţiuni, instanţa de judecată este singură în măsură să înfăptuiască nemijlocit opera de individualizare a pedepsei pentru infractorul care a comis acea infracţiune, având deplina libertate de acţiune în vederea realizării acestei operaţiuni, ţinând seama de regulile şi principiile prevăzute de Codul penal, la stabilirea felului, duratei ori a cuantumului pedepsei în cadrul operaţiunii de individualizare a acesteia.

La individualizarea judiciară a pedepsei ce se va aplica instanţa va avea în vedere dispoziţiile art. art. 7, 75 Cod penal, respectiv: modalitatea şi împrejurările în care au fost comise infracţiunile, gradul de pericol social mediu al faptei săvârşite, de împrejurările în care au fost comisă faptele, dar şi circumstanţele cauzei care atenuează ori agravează răspunderea penală.

În conformitate cu art.61 alin.(1) şi (2) din Codul penal, pedeapsa penală este o măsură de constrângere statală şi un mijloc de corectare şi reeducare a condamnatului ce se aplică de instanţele de judecată, în numele legii, persoanelor care au săvârşit infracţiuni, cauzând anumite

lipsuri şi restricţii drepturilor lor. Pedeapsa are drept scop restabilirea echităţii sociale, corectarea condamnatului, precum şi prevenirea săvârşirii de noi infracţiuni atât din partea condamnaţilor, cât şi a altor persoane.

Concomitent, executarea pedepsei nu trebuie să cauzeze suferinţe fizice şi nici să înjosească demnitatea persoanei condamnate. Pedeapsa aplicată persoanei recunoscute vinovate trebuie să fie echitabilă, legală şi corect individualizată, capabilă să restabilească echitatea socială şi să realizeze scopurile legii şi pedepsei penale, în strictă conformitate cu dispoziţiile părţii generale a Codului penal şi stabilirea pedepsei în limitele fixate în partea specială.

Instanţa remarcă că pedeapsa este echitabilă când ea impune infractorului lipsuri şi restricţii ale drepturilor lui, proporţionale cu gravitatea infracţiunii săvârşite şi este suficientă pentru restabilirea echităţii sociale, adică a drepturilor şi intereselor victimei, statului şi întregii societăţi, perturbate prin infracţiune.

De altfel, pedeapsa este echitabilă şi atunci când este capabilă de a contribui la realizarea altor scopuri ale pedepsei penale, cum ar fi corectarea condamnatului şi prevenirea comiterii de noi infracţiuni atât de către condamnat, cât şi de alte persoane. Or, practica judiciară demonstrează că o pedeapsă prea blândă generează dispreţ faţă de ea şi nu este suficientă nici pentru corectarea infractorului şi nici pentru prevenirea săvârşirii de noi infracţiuni.

În concordanţă, instanţa consideră că o pedeapsă prea aspră generează apariţia unor sentimente de nedreptate, jignire, înrăire şi de neîncredere în lege, fapt ce poate duce la consecinţe contrare scopului urmărit.

În aceste sens, instanța de judecată menționează că scopul pedepsei penale nu este ca aceasta să fie retributivă, intimidatoare sau vindicativă, în sens că pedeapsa nu trebuie privită ca *„preţul”* pe care trebuie să-l plătească persoana pentru fapta prejudiciabilă, ci trebuie să reflecte un echilibru între gravitatea faptei prejudiciabile şi urmările ei, prin excluderea caracterului vindicativ al pedepsei, urmărindu-se ca statul să nu urmărească răzbunarea, ce ar genera altă răzbunare, prin încălcarea dreptului, ci realizarea dreptăţii, inclusiv prin prisma principiilor proporţionalităţii şi cel al echităţii lor.

Instanţa concluzionează că sentinţa de condamnare în prezenta cauză penală va avea un efect preventiv serios atât pentru inculpat, cât şi pentru alte persoane predispuse la comiterea unor astfel de infracţiuni şi va constitui o garanţie şi o asigurare că drepturile şi libertăţile consfinţite în Constituţia Republicii Moldova şi alte legi ale statului sunt apărate, iar violarea lor este contracarată şi pedepsită.

În cadrul individualizării pedepsei, instanţa de judecată ține cont și de regula nr.6 din Recomandarea NR. R (92) 16 a Comitetului de miniştri către statele membre referitoare la regulile europene asupra sancţiunilor aplicate în comunitate *(adoptată de Comitetul de Miniştri în 19 octombrie 1992, cu ocazia celei de a 482-a reuniune a Delegaţiilor de Miniştri)*, potrivit căreia „natura şi durata sancţiunilor şi măsurilor aplicate în comunitate trebuie de asemenea să fie proporţională cu gravitatea infracţiunii pentru care un delincvent a fost condamnat sau o persoană este inculpată, cât și cu situația personală a acesteia”.

Din examinarea textului de lege invocat, rezultă că aceste criterii sunt obligatorii şi trebuie avute în vedere în procesul de stabilire şi aplicare a pedepsei.

7.3. Privind gravitatea infracţiuni prevăzute de art. 287 alin. (2) lit.b) Cod penal, săvârşite de către inculpați, instanţa, conform art.16 din Codul penal, atestă că infracţiunea, în funcţie de caracterul şi gradul prejudiciabil, se atribuie la categoria infracțiunilor mai puțin grave, comise cu intenție.

7.3.1. Instanța de judecată reține că inculpatul Prepeliță Sorin a comis infracțiunea în lipsa circumstanțelor atenuante prevăzute de art.76 din Codul penal, dar în prezența curcumstanței agravante prevăzute de art.77 alin.(1) lit.a) din Codul penal, săvîrşirea infracţiunii de către o persoană care anterior a fost condamnată pentru infracţiune similară sau pentru alte fapte care au relevanţă pentru cauză.

În continuare, instanţa de judecată conchide că art.287 alin.(2) Cod penal stabileşte atât la data comiterii infracțiunii, cât şi în prezent o pedeapsă cu amendă în mărime de la 750 la 1350 unităţi convenţionale sau cu închisoare de pînă la 5 ani.

Reieșind din cele menționate, avînd în vedere personalitatea inculpatului Prepeliță Sorin și anume la locul de trai se caracterizează satisfăcător, nu se află la evidența medicului narcolog sau psihiatru, are la întreținere trei copii minori, are antecedente penale, instanța de judecată consideră că pedeapsa cu amendă deși este mai blîndă, pentru inculpat aceasta ar fi o povară și mai mare, or reieșind din faptul că inculpatul nu este încadrat în cîmpul muncii și nu are alte venituri, prin urmare nu va avea posibilitate să o execute și care în final va aduce la alte proceduri prevăzute de art.64 alin.(7) Cod penal, din care considerente în privința inculpatului urmează de a-i fi aplicată o pedeapsă sub formă de închisoare, cu toate că aceasta face parte din categoria pedepselor celor mai grave.

Respectiv, instanța va aplica inculpatului pentru comiterea infracțiunii prevăzute de art. 287 alin. (2) lit.b) din Codul penal, instanța va aplica o pedeapsă sub formă de închisoare în mărime de 3 ani.

În conformitate cu art.84 alin.(1) Cod penal, dacă o persoană este declarată vinovată de săvârșirea a două sau mai multor infracțiuni fără să fi fost condamnată pentru vreuna din ele, instanța de judecată, pronunțând pedeapsa pentru fiecare infracțiune aparte, stabilește pedeapsa definitivă pentru concurs de infracțiuni prin cumul, total sau parțial, al pedepselor aplicate, dar pe un termen nu mai mare de 25 de ani de închisoare, iar în privința persoanelor care au atins vârsta de 18 ani, dar nu au atins vârsta de 21 de ani – pe un termen nu mai mare de 20 de ani și în privința minorilor – pe un termen nu mai mare de 12 ani și 6 luni. În cazul în care persoana este declarată vinovată de săvârșirea a două sau mai multor infracțiuni ușoare și/sau mai puțin grave, pedeapsa definitivă poate fi stabilită și prin absorbirea pedepsei mai ușoare de pedeapsa mai aspră.

Iar alin.(4) al articolului menționat, prevede că, conform prevederilor alin.(1)–(3) se stabileşte pedeapsa şi în cazul în care, după pronunţarea sentinţei, se constată că persoana condamnată este vinovată şi de comiterea unei alte infracţiuni săvîrşite înainte de pronunţarea sentinţei în prima cauză. În acest caz, în termenul pedepsei se include durata pedepsei executate, complet sau parţial, în baza primei sentinţe.

Astfel ținînd cont de faptul că inculpatul a comis fapta pînă la emiterea sentințelor Judecătoriei Orhei, sediul Rezina din 07 noiembrie 2024 și a Judecătoriei Orhei, sediul Rezina din 20 noiembrie 2024, pedepsele cărora au fost cumulate prin încheierea Judecătoriei Orhei, sediul Rezina din 17 decembrie 2025, instanța de judecată în baza art. 84 alin. (4) din Codul penal, pentru cumul de sentințe, prin cumul parțial al pedepselor, instanţa consideră necesar să îi stabilească lui Prepeliță Sorin o pedeapsă cu închisoare pe un termen de 9 ani.

În același timp, în ce privește aprecierea tipului penitenciarului pentru executarea pedepsei, instanța de judecată în cazul condamnării inculpatului, în conformitate cu prevederile art. 72 alin. (3) din Codul penal, dispune pentru Prepeliță Sorin, executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis.

De asemenea, în termenul pedepsei urmează a fi inclus pedeapsa deja executată prin încheierea Judecătoriei Orhei, sediul Rezina din 17 decembrie 2025, și anume din data de 20 decembrie 2024 până la 31 iulie 2026.

Concomitent, reieşind din faptul că la moment inculpatul Prepeliță Sorin execută pedeapsa cu închisoare, termenul de executare pedepsei în privinţa acestuia, se va calcula din momentul pronunţării prezentei sentinţe.

7.3.2. Instanța de judecată reține că inculpatul Zaporojan Valentin a comis infracțiunea în lipsa circumstanțelor atenuante prevăzute de art.76 din Codul penal, dar în prezența curcumstanței agravante prevăzute de art.77 alin.(1) lit.a) din Codul penal, săvîrşirea infracţiunii de către o persoană care anterior a fost condamnată pentru infracţiune similară sau pentru alte fapte care au relevanţă pentru cauză.

În continuare, instanţa de judecată conchide că art.287 alin.(2) Cod penal stabileşte atât la data comiterii infracțiunii, cât şi în prezent o pedeapsă cu amendă în mărime de la 750 la 1350 unităţi convenţionale sau cu închisoare de pînă la 5 ani.

Reieșind din cele menționate, avînd în vedere personalitatea inculpatului Zaporojan Valentin și anume la locul de trai se caracterizează satisfăcător, nu se află la evidența medicului narcolog sau psihiatru, are la întreținere doi copii minori, are antecedente penale, instanța de judecată consideră că pedeapsa cu amendă deși este mai blîndă, pentru inculpat aceasta ar fi o povară și mai mare, or reieșind din faptul că inculpatul nu este încadrat în cîmpul muncii și nu are alte venituri, prin urmare nu va avea posibilitate să o execute și care în final va aduce la alte proceduri prevăzute de art.64 alin.(7) Cod penal, din care considerente în privința inculpatului urmează de a-i fi aplicată o pedeapsă sub formă de închisoare, cu toate că aceasta face parte din categoria pedepselor celor mai grave.

Respectiv, instanța va aplica inculpatului pentru comiterea infracțiunii prevăzute de art. 287 alin. (2) lit.b) din Codul penal, instanța va aplica o pedeapsă sub formă de închisoare în mărime de 3 ani.

Totodată instanța de judecată reține că, prin sentința Judecătoriei Bălți, sediul Sîngere din 26 noiembrie 2024, Zaporojan Valentin a fost condamnat în baza art.174 alin.(1) Cod penal, fiindu-i stabilită pedeapsa sub formă de închisoare pe un termen de 2 ani, cu aplicarea art.90 Cod penal, pedeapsa a fost suspendată pe un termen de 1 an.

La data de 11 noiembrie 2025, în adresa instanței de judecată a parvenit demersul Biroului de Probațiune Sîngerei prin care a solicitat că la emiterea sentinței de a fi aplicate în privința lui Zaporojan Valentin a prevederilor art.85 Cod penal, invocînd faptul că, condamnatul a încălcat sistematic prevederile legislației cu privire la executarea perioadei de probațiune.

Astfel, potrivit art.90 alin.(11) Cod penal, în cazul în care cel condamnat cu suspendarea condiţionată a executării pedepsei săvîrşeşte în perioada de probaţiune sau, după caz, termenul de probă o infracţiune din imprudenţă sau o infracţiune intenţionată mai puţin gravă, problema anulării sau menţinerii condamnării cu suspendarea condiţionată a executării pedepsei se soluţionează de către instanţa de judecată, la propunerea organului care exercită supravegherea asupra comportamentului celor condamnaţi cu suspendarea executării pedepsei.

În conformitate cu art.84 alin.(1) Cod penal, dacă o persoană este declarată vinovată de săvârșirea a două sau mai multor infracțiuni fără să fi fost condamnată pentru vreuna din ele, instanța de judecată, pronunțând pedeapsa pentru fiecare infracțiune aparte, stabilește pedeapsa definitivă pentru concurs de infracțiuni prin cumul, total sau parțial, al pedepselor aplicate, dar pe un termen nu mai mare de 25 de ani de închisoare, iar în privința persoanelor care au atins vârsta de 18 ani, dar nu au atins vârsta de 21 de ani – pe un termen nu mai mare de 20 de ani și în

privința minorilor – pe un termen nu mai mare de 12 ani și 6 luni. În cazul în care persoana este declarată vinovată de săvârșirea a două sau mai multor infracțiuni ușoare și/sau mai puțin grave, pedeapsa definitivă poate fi stabilită și prin absorbirea pedepsei mai ușoare de pedeapsa mai aspră.

Iar alin.(4) al articolului menționat, prevede că, conform prevederilor alin.(1)–(3) se stabileşte pedeapsa şi în cazul în care, după pronunţarea sentinţei, se constată că persoana condamnată este vinovată şi de comiterea unei alte infracţiuni săvîrşite înainte de pronunţarea sentinţei în prima cauză. În acest caz, în termenul pedepsei se include durata pedepsei executate, complet sau parţial, în baza primei sentinţe.

Astfel ținînd cont de faptul că inculpatul a comis fapta pînă la emiterea sentința Judecătoriei Bălți, sediul Sîngerei din 26 noiembrie 2024, instanța de judecată în baza art. 84 alin. (4) din Codul penal, pentru cumul de sentințe, prin cumul parțial al pedepselor, instanţa consideră necesar să îi stabilească lui Zaporojan Valentin o pedeapsă cu închisoare pe un termen de 5 ani.

În acelaşi timp, în ce privește aprecierea tipului penitenciarului pentru executarea pedepsei, instanța de judecată în cazul condamnării inculpatului, în conformitate cu prevederile art. 72 alin. (3) din Codul penal, dispune pentru Zaporozan Valentin, executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis.

Concomitent, reieşind din faptul că la moment inculpatul Zaporojan Valentin este anunțat în căutare, termenul de executare pedepsei în privinţa acestuia, se va calcula din momentul reținerii.

Cu privire la măsura preventivă.

8.1. În corespundere cu prevederile art. 385 alin. (1) pct. 15) şi art. 395 alin. (1) pct. 5) din Codul de procedură penală, instanţa urmează să se expună în privinţa măsurii preventivă ce se va aplica inculpaților până când sentinţa va deveni definitivă.

8.2. În contextul dezbaterilor judiciare procurorul a solicitat aplicarea măsurii preventive arestarea preventivă în privința inculpaților.

8.3. Analizând materialele dosarului penal, la momentul emiterii sentinţei, instanţa atestă că în privinţa inculpatului Zaporojan Valentin nu este aplicată o măsura preventivă, iar inculpatul Prepelița execută pedeapsa cu închisoare.

8.4. În acest context, instanţa relevă că conform art. 329 alin. (1) din Codul de procedură penală, la judecarea cauzei, instanţa, din oficiu sau la cererea părţilor şi ascultând opiniile acestora, este în drept să dispună *aplicarea*, înlocuirea sau revocarea măsurii preventive aplicate inculpatului.

Potrivit prevederilor art. 175 din Codul de procedură penală, măsurile cu caracter de constrângere prin care bănuitul, învinuitul, inculpatul este împiedicat să întreprindă / anumite acțiuni negative asupra desfășurării procesului penal, securității și ordinii publice sau asupra asigurării executării sentinţei constituie măsuri preventive. Măsurile preventive sânt orientate spre a asigura buna desfăşurare a procesului penal sau a împiedica bănuitul, învinuitul, inculpatul să se ascundă de urmărirea penală sau de judecată, spre aceea ca ei să nu împiedice stabilirea adevărului ori spre *asigurarea de către instanţă a executării sentinţei*.

În conformitate cu prevederile art.176 din Codul de procedură penală, măsurile preventive pot fi aplicate de către procuror, din oficiu ori la propunerea organului de urmărire penală, sau, după caz, de către instanța de judecată numai în cazurile în care există suficiente temeiuri

rezonabile, susținute prin probe, de a presupune că bănuitul, învinuitul, inculpatul *ar putea să se ascundă* de organul de urmărire penală sau de instanță, să exercite presiune asupra martorilor, să nimicească sau să deterioreze mijloacele de probă sau să împiedice într-un alt mod stabilirea adevărului în procesul penal, *să săvârşească alte infracţiuni* ori că punerea în libertate a acestuia va cauza dezordine publică.

8.5. Instanţa de judecată reţine că, în cazul dat, înlocuind măsura preventivă cu arest până la rămânerea definitivă a sentinţei, nu mai poate fi încălcat nici drepturile la libertate şi siguranţă, prevăzute de art. 5 al Convenţiei, iar privarea de libertate a ultimului este justificată, întemeiată şi necesară într-o societate democratică şi urmăreşte un scop legal, deoarece are ca scop împiedicarea acestuia *de a se ascunde de organele de drept*, *să comită alte infracţiuni* şi *să se asigure executarea sentinţei*, fiind astfel respectat principiul proporţionalităţii între dreptul la libertate, garantat de lege şi necesitatea aplicării arestului preventiv.

Relevant, în acest sens este Hotărârea *Savca împotriva Republica Moldova*, unde Curtea Europeană a respins pretențiile reclamantului invocate în temeiul articolului 5 § 1 din Convenție privind deținerea sa ilegală după pronunțarea sentinței de condamnare de instanța de fond, reamintind că detenția preventivă se încheie în momentul în care persoana deținută este eliberată și/sau îi este stabilită pedeapsa, fie și de către o instanţă de fond (a se vedea *Wemhoff împotriva Germaniei,* § 9; *Labita împotriva Italiei [MC]*, hotărârea din 6 aprilie 2000, § 147; *Kalashnikov împotriva Federaţiei Ruse*, hotărârea din 15 iulie 2002, § 110; *Solmaz împotriva Turciei*, hotărârea din 16 ianuarie 2007, §§ 23-24).

8.6. În aceste circumstanţe, instanţa consideră că suntem în prezenţa cazului în care este o necesitate absolută de a aplica măsura preventivă - arestul preventiv faţă de inculpații Zaporojan Valentin și Prepeliță Sorin, ultimul dacă nu este deținut legal într-o altă cauză penală, deoarece doar această măsură preventivă este reală şi efectivă în cazul dat şi va asigura comportamentul respectiv al acestuia pentru executarea sentinţei emise.

Cu privire la cheltuieli judiciare.

9.1. În cadrul dezbaterilor judiciare acuzatorul de stat Vasile Botnarenco a solicitat încasarea din contul inculpaților a cheltuielilor judiciare în mărime de 128 de lei survenite în urma efectuării rapotului de expertiză.

9.2. Instanţa reţine că potrivit raportului de expertiză judiciară nr. 202421P0299 din 23 septembrie 2024 (f.d.20-21, vol.I) pentru efecutarea acestuia se atestă cheltuieli în sumă de 128 lei, fapt confirmat în tabel, cu semnătura expertului judiciari şi impresiunea ştampilelor oficiale, cu descrierea serviciiilor prestate de executori.

9.3. În conformitate cu art. 229 alin. (1) CPP, instanţa de judecată poate obliga condamnatul să recupereze cheltuielile judiciare, cu excepţia sumelor plătite interpreţilor, traducătorilor, precum şi apărătorilor în cazul asigurării inculpatului cu avocat care acordă asistenţă juridică garantată de stat, atunci cînd aceasta o cer interesele justiţiei şi condamnatul nu dispune de mijloacele necesare. Achitarea cheltuielilor judiciare poate fi suportată şi de condamnatul care a fost eliberat de pedeapsă sau căruia i-a fost aplicată pedeapsă, precum şi de persoana în privinţa căreia urmărirea penală a fost încetată pe temeiuri de nereabilitare.

Potrivit prevederilor art. 227 alin. (1) şi (2) CPP, cheltuieli judiciare sânt cheltuielile suportate potrivit legii pentru asigurarea bunei desfăşurări a procesului penal, care cuprind sumele cheltuite în legătură cu efectuarea acţiunilor procesuale în cauza penală.

Potrivit alin.(3) a aceleiași norme, cheltuielile judiciare se plătesc din sumele alocate de stat dacă legea nu prevede altă modalitate. Alineatul (3) a normei indicate este o normă generală

şi nu obligă statul să suporte cheltuielile ci să le achite la momentul necesar pentru a facilita operativitatea acţiunilor organului de urmărire penală şi pentru a nu condiţiona termenul rezonabil prin încasarea cheltuielilor judiciare de la părţile în proces.

Totuşi, Codul de procedură penală prevede unele situaţii şi împrejurări, în prezenţa cărora, cheltuielile judiciare sunt suportate de către stat şi nici într-un caz de către inculpat.

Conform prevederilor art. 143 alin. (1) CPP, expertiza se dispune şi se efectuează, în mod obligatoriu, pentru constatarea gradului de gravitate şi a caracterului vătămărilor integrităţii corporale; stării psihice şi fizice a bănuitului, învinuitului, inculpatului – în cazurile în care apar îndoieli cu privire la starea de responsabilitate sau la capacitatea lor de a-şi apăra de sine stătător drepturile şi interesele legitime în procesul penal; 5) stării psihice sau fizice a părţii vătămate, martorului dacă apar îndoieli în privinţa capacităţii lor de a percepe just împrejurările ce au importanţă pentru cauza penală şi de a face declaraţii despre ele, dacă aceste declaraţii ulterior vor fi puse, în mod exclusiv sau în principal, în baza hotărîrii în cauza dată; 6) altor cazuri cînd prin alte probe nu poate fi stabilit adevărul în cauză.

Astfel, reieșind din cel emneționate supra instanța de judecată consideră necesar de a o admite solicitarea procurorului privind încasarea cheltuielilor de judecată, or în prezenta cauză penală s-a constatat cert că anume acţiunile inculpaților au generat urmările prejudiciabile existente, fiind absolut necesar numirea acestor expertize judiciare.

În circumstanţele specifice cauzei date, instanţa a mai luat în considerare şi jurisprudenţa Curţii Europene a Drepturilor Omului, în condiţia neadmiterii încasării unor cheltuieli de judecată prea mari din contul inculpatului *(cauzele Kreuz împotriva Poloniei (nr. 1), §§ 60-67; Podbielski şi PPU Polpure împotriva Poloniei, §§ 65-66; Weissman şi alţii împotriva României, § 42 şi a contrario Reuther împotriva Germaniei (dec.))*, or s-a statuat că partea care a câștigat procesul nu va putea obține rambursarea unor cheltuieli decât în măsura în care se constată realitatea, necesitatea și caracterul lor rezonabil *(cauza Costin versus România, hotărârea din 26 mai 2005; cauza Străin și alții versus România, hotărârea din 21 iulie 2005; cauza Petre versus România, hotărârea din 27 iulie 2006, etc.)*.

9.4. Prin urmare, raportând circumstanțele de fapt la prevederile legale, instanţa de judecată va admite cerinţa acuzatorului de stat privind încasarea în mod solidar de la inculpații Prepeliță Sorin și Zaporojan Valentin a cheltuielilor judiciare în cuantum de 128 lei.

10. În conformitate cu prevederile articolelor 70, 84, 90 alin.(11) din Codul penal, 329, 340, 384-389, 390, 392-396 și 397 din Codul de procedură penală, instanța de judecată,

H O T Ă R Ă Ş T E:

Se recunoaște vinovat ***Prepeliţa Sorin Victor*** pentru comiterea infracțiunii prevăzute de art.287 alin.(2) lit.b) Cod penal, se condamnă şi i se stabileşte o pedeapsă cu închisoare pe un termen de 3 (trei) ani, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis.

În conformitate cu prevederile art. 84 alin. (4) din Codul penal, prin cumul parţial al pedepselor aplicate prin prezenta sentinţă și prin sentințele Judecătoriei Orhei, sediul Rezina din 07 noiembrie 2024 și a Judecătoriei Orhei, sediul Rezina din 20 noiembrie 2024, pedepsele cărora au fost cumulate prin încheierea Judecătoriei Orhei, sediul Rezina din 17 decembrie 2025, se aplică lui ***Prepeliţa Sorin Victor*** o pedeapsă definitivă cu închisoare pe un termen de 9 (nouă) ani, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis.

Termenul executării pedepsei se va calcula din data de 31 iulie 2026, cu includerea în acest termen a perioadei deja executate de la data de 20 decembrie 2024 până la 31 iulie 2026.

Se aplică în privința lui Prepeliţa Sorin Victor a măsurii preventive - arestul preventiv pînă la intrarea sentinţei în vigoare.

Se recunoaște vinovat ***Zaporojan Valentin Victor*** pentru comiterea infracțiunii prevăzute de art.287 alin.(2) lit.b) Cod penal, se condamnă şi i se stabileşte o pedeapsă cu închisoare pe un termen de 3 (trei) ani, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis.

În conformitate cu prevederile art. 84 alin. (4) și art.90 alin.(11) din Codul penal, prin cumul parţial al pedepselor aplicate prin prezenta sentinţă și prin sentința Judecătoriei Bălți, sediul Sîngerei din 26 noiembrie 2024, se aplică lui ***Zaporojan Valentin Victor*** o pedeapsă definitivă cu închisoare pe un termen de 5 (cinci) ani, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis.

Termenul executării pedepsei se va calcula din data reținerii.

Se aplică în privința lui Zaporojan Valentin Victor a măsurii preventive - arestul preventiv pînă la intrarea sentinţei în vigoare.

Se admite cererea procurorului privind cheltuielile de judecată.

Se încasează în mod solidar de la Prepelița Sorin și Zaporojan Valentin în beneficiul Statului, cu titlu de cheltuieli judiciare suportate pentru efectuarea expertizei judiciare în mărime de 128 (una sută douăzeci și opt) lei.

Sentinţa este cu drept de atac în ordine de apel la Curtea de Apel Nord, în termen de 15 (cincisprezece) zile, prin intermediul Judecătoriei Orhei, sediul Rezina, din momentul pronunțării integrale a acesteia.

Sentința integrală este pronunțată în ședința publică pe 31 iulie 2026.

Preşedintele şedinţei,
judecător /semnătura/ Eugeniu Russ

Copia corespunde originalului,
Judecător Eugeniu Russ